

Hjalmar Peterson

(OLLE I SKRATTHULT)

Viser å Hisktorier

Samlade tå
OLLE I SKRATTHULT

(10de UPPLAGAN)

PRIS 25 CENTS

HJALMAR PETERSON.

VISER

Å

HIKSTORIER

SAMLADE TÅ

OLLE I SKRATTHULT

NYPREN PRINTING CO., MINNEAPOLIS, MINN.

FÖRORD

Svensken har fått namn om sig att fortare än någon annan kunna sätta sig in uti olika länders seder och bruk — att taga seden dit han kommer.

För omkring två år sedan anlände hit till landet en ung, glad och lefnadsfrisk vermlänning, (Hjalmar Peterson) hvilken redan i hembygden uppträdt på tiljan och gjort lycka under namn af "Olle i Skratthult", men föga anade han då, när han här första gången uppträdde, att han inom kort skulle framstå såsom svensk-amerikas förnämste bondkomiker, "hickstorieförtäljare" och vissångare. Likt våra stora amerikanska aktörer och rolighetsmakare kommer nu "Olle i Skratthult" och utbjuder sina kort och "paschaser" till salu och det är att hoppas att den lilla "boka" får en strykande afsättning, allra helst som hon innehåller just sådana utsökta stycken hvarmed "Olle" gjort sin bästa lycka, och har till författare så välkända svenska humorister som Gustaf Fröding, Fredrik på Ransätt och Gödde i Göljaryd.

Det är för att få en liten extra inkomst och att blifva ännu bättre bekant med den teaterbesökande svensk-amerikanska publiken som denna bok utgifvits, ty det är "Olles" högsta önskan att kunna egna hela sin tid åt teatern och icke såsom nu är förhållandet, bära murbruk den ena dagen och spela teater den andra.

Minneapolis, Minn., Sept. 28, 1908.

OTTO ANDERSON.
(Viftare.)

Ä du mä på dä.

Mi jante ho hadde som jäntera plä
två yger tå sol å ett hjarte tå trä,
ja låg där å kve som ett kräk på knä
å sa: "vell du ta mä, så uschli ja ä?
ä du mä på dä, ä du mä på dä?"
— å tänkte, att janta va mä.

Ho las i e bok å ho bynnte å blå
å va som ho rakt inte alls va mä,
Ja töla, ja ba: "ja vell fö, ja vell klä
mi käre lelle tös mä dä bäste, som ä,
— ä du mä på dä, ä du mä på dä?"
Da flint' ho, da sa ho: "nähä!"

"Nä allri, nä allri, nä ni ganger nä,
förr tog ja fäll bäsen, som jämt sier bä,
än kräke, som jämt sier mä på dä,
ä du mä på dä, ä du mä på dä,
ä du mä på dä, ä du mä på dä,
nä ni ganger, ni ganger nä."

O gosser, I alle, som faller på knä,
I vet fäll, I hör fäll, hvalls jäntera ä
ä yga tå sol, så ä hjarte tå trä,
lätt jäntera gå, ä I mä på dä,
ä I mä på dä, ä I mä på dä?
— ja tänker, ja tror I ä mä!

Gustaf Fröding.

När jag fridd te Anna Lek.

Dä va e lang ti ja int vell lägg två torkate strå i kors för e jäntsmole mer, för ja töckt dä bar ble smålek tå't.

Men manfolk ä manfolk, å utta kvennfolk kan en int li sä på jola. Ja ble som uroli i kroppen tå te gå emsammen utta jäntfölj.

Da va dä e ti ja kom te ha min väg förbi Lekens torp — han va seldat, Leken — å iblann feck'a se ett skymten tå Anna, dotra hans, når ho geck te laggar'n för te ställ mä konna äll bål ot källa ätter vatten. Dä va e grann jänt, ska ja säj er. Ho va bli i yga å dä va ett sving i'a, når ho geck, satt dä va som ett seglande skepp.

Vi hadd inte tal mö mä hörann ut i bögda, å allri kom dä te, att ja kom te stann å tal mä'a, når ja geck om. För ja va jäntsky den tia. Men glaninga kunn ja inte lätt var. Ja glän åt jänta å jänta glän igän, satt dä ble änn som ett litte töck mälla oss i all fall. D'ä mäst i yga käleken setter å d'ä mä dom en sier iffrå, att en å gla i hörann.

Nu va dä en da, som ja geck förbi Lekens å kast en titt bål kring knutan för te se, om Anna va där — nå dä va inga Anna där, bar gobben Lek, som stog där å sliff t öxa si. Ja kan inte nek, att ja ble litt surmodi.

Men når ja hadd hunn et stöck länger bort på vägen, så va då no, som sang bål i bärga. Hocken kan dä var, som sjonger så ljufverliga, tänkt ja.

Jo, dä feck ja snart vet, för rässom dä va kom e

stor grann jänt ut på vägen ett bra stöck länger fram. Ja känd igän'a på ryggsia att dä va Anna Lek.

Om jänta hadd sett mä, dä vet inte ja. Men en kunn se på'a att ho vesst, att dä va en som va bakom'a. Iblann sang ho en litten trall å iblann så böjd ho så ner å rep tessä en näf kröser ve vägkanten.

“Ska ja? — ska ja int? — ska ja? — ska ja int?” Tocken gecka å öfverla för mä sjöl. Men dä ble som dä va, jänta geck för å ja kom ätter å lik langt va å förble dä mälla oss.

D'ä dä konst mä jänter, att di kan titt mä nacken. För nock såg Anna, att ja ble ätter, å nock va dä änn som ho skull blett vesen å int kunn gå så fort som för. Ho bynnt å titt oppåt talltoppan för te se, om där va non ickre, å senna feck ho lof å knyt kängbanna, å allt dä där tog ti, ska ja säj, satt hock ja vell äll int, så hannt ja allt opp jänta å ble gånass si om si mä'a.

Fäll töckt ja att ja bol säj no te'a, men dä hek imot, satt ja int feck ol fram. Da ga ho mä ett bleg, satt dä klack te immä.

“D'ä en bra nock fin väg te gå på, den här,” sa ja, Senna hek dä fast igen.

“Åja, d'ä ingen dåli väg,” sa jänta å ga mä ett siglante, satt ja ble rö i syna.

Senna geck vi e bra stönn å sa itno, non tå oss. Men så töckt ja fäll att ja bol säj no ol igän.

“D'ä bra nock må kröser bål mä hulta,” sa ja.

“Å ja,” sa jänta — “å moltera ha häller int vor uschli i år.”

“Ja, d'ä godt om bär,” sa ja å så hek de fast. Men

nu lell ska ja fram mä't, tänkt ja å stannt medt för Anna. Ho ble rö ända opp i yga.

Ja så skull ja da dra te å säj, att ja så gärn vell hana. Men näe, dä vell inte gå.

Allt ja feck fram va: "ha Anna sett, om älgen ha gått om ve erat?"

"Jo, dä geck allt e ko mä en kaif om när oss i förgårs," sa Anna ho.

Senna bynnt vi gå igän. Anna såg lessen ut å ja tänkt, att ho töckt fäll att ja va ett nöt.

Å så geck vi å geck igän e stönn. Å rässom dä va försöckt ja kom fram mä friersaka, men dä hek imot. I ställ kom ja te tal om årvägen.

Ja, te sist kom vi da te vägskele å dä va inga anna rå än vi feck skers ve.

"Ajö, Anna," sa ja å tröckt'a hardt i hanna.

"Ajö, Agust," sa Anna å tröckt hardt igän.

Men når ho hadd hönn ett stöck iffrå mä, va dä änn som dä hadd komm e stor svårmodighet öfver mä, å ja kunn int stå imot länger utta vänd mä om å sa:

"Vell du ha mä, Anna lelle?"

Da vänd Anna sä om ho mä å bynnt å nyp på förklä sett å titt på foten sin å så sa ho:

"Åja, dä kunna kansche inte var så domt häller."

Gustaf Fröding.

När Stina-Lisa hade tandvärk.

Dä va' ett rent elände därhemma för en två'l tre år se'n, dä Stina-Lisa hade den förskräckeli'e tannavärken. Pinades gjorde hon grufveli't, dä ä' säkert.

Men hva' tror I ja' gjorde då? Allting va' i olag åt'na, å ho' bara påstog, att ja' va' otjänlier te å bo i lag mä'na. Dä gjor'e me möe ondt om'na, men dä va i alla fall dä sannaste hon kunne sä', för ja kan inte neka te, att inte ja' för min del töckte precis dä-samma hva' henne anbelangenes, vell säje.

Vi försökte allt möjeli't förstår se, men ingenting hjälpte. Te en början köpte ja' ett helt dösen volta-kors å hängde på'na fram å bak, så ho' sä' ut actierat som en armeral. Dä hjälpte förstår se inte ett vetane vars. Å då la'e ja' e' bekhätta på hufvet å hal-sen på'na, för bek dä ä' just dä som drar, som I vet. Ja' tänkte dä skulle dra ondska ur krummelunsen på'na. Men all illakhet som beke drog opp, så vände den se mot mej. Dä va inte så lite' utå' den vara, kan I begripa, för skinnnet geck sönnar å hårtesta lossna mä rötterna å öfverallt, där beket hade legat på, såg ho' ut som om ho' haft skoskaf..

Så hade ja' ingenting aent å ta' te än ja' börja på te å trolla dä lella ja' begrep å vesste. Ja' brände å krut unner näsa på'na å stöpte bly öfver hufvet på'na. Ja, ja' trädde te å mä en röhet järnten emellan tän-nerna på'na å derte läste ja' e' bön tre gånger bak-länges. Men alltihop dä därna gjor'e inte ett kofärn.

Jaså, tänkte ja', då får vi väl ta te å doktorera ett grännane för hva' som anbelangar beträffenheta mä sjukdomar hos bå folk å få, så ä' ja' inte så värst bort-kommen. så att ja' smorde ihop lite ampramosis utå rärfister å höfvelsträck å orsten å kademumma å förti-sken. Men dä bekom'na inte ett grännane, anbelan-

ganes värken, te sä'anes, för ho' bara sputta' å fräste å ble' allt illackare å illackare mot mej.

Så-så, tänkte ja', här ä ingenting aent å göra än te å få tannarackarn utdra'en, så ja' la'e i väg efter Schwante i Skarstedt — han kan dra ut dom, som I vet, om de te å mä har rötter som bena på gamla skomaka-restolar — å han hängde redskapslåda på axla å så ga' vi oss i väg hem te mett gnällspjäll, den stackarn.

Men si, dä va lögn te å få Stina-Lisa te å gapa så pass, så han kunne få in hoftånga. Ve anra tellfäl-len, om dä s'ulle gälla te å stoppa in korf å palt å hvettebullar å töcket, ja', eller te å lexa på mej näen-gång, när ja' gjort'na emot, ja, då har ho inga dålie'r sprecka i trynet, men den gången va' dä' ogörli't. — I sa' förstås inte inbilla er, att Schwante ble' könfyser för en tocken baggatelj. Nä, ett långt stöcke därifrå. Han smusslade te en pennasyl å se'n gjor'e han nöнна abravinker åt mej, tess ja' kom unnerfunn mä hans kvecka mening.

Ja' stälde me bakom Stina-Lisa, ja', för te å hålla i hufve't på'na, å när Schwante va' färi mä tånga, så blinka han ett slag åt me' å ja' rände in sylen så långer han va lite neranför röggen på'na. Men i dä'samma skrek Stina-Lisa te ett hojane å gapa, så att en kun-ne ha kört in mä bå' hästar å vagn. Å Schwante va' inte den, söm försinka se mä tånga inte, för inna ja' veste or'et å, så hade han tanna ute, å dä geck så be-händi't, så ho' to mä se två kamrater i samma paschasa.

— Dä va' allt svenske klämnen i dä taget, sa' Schwante te mej.

Stina-Lisa schvemlade förstår se, men när ja' hällt

öfver'na ett par skoper vatten, så köm ho' se igen å sa':

— Dä va' mej en fuling te å ha långa rötter. Ja' tror de räckte hallvägs te haserna på mej.

— Jojo, dä va' te å känna, när ho ryckte se lös, tötte Schvante.

Så velle ho' si tanna, men då sa' Schvante, att dä s'ulle ho' inte bry se mä, för om ho' köm te å titta på åbäket så s'ulle ho' bli ihjälskrämder. Dä va' kräfte å longshot å kolera å alla möjeli'a åkommor kring rötterna på'na, sa han.

— Dä ä' dä inte te å unra på, att dä ble' ett så förgrömmadt hål efter otäcka, sa' Stina-Lisa. Dä ä' rakt som e' jorpäragrop i munnen på me' tötte ho.

Så när ja' langa fram pongen å s'ulle fräja, hva' ja' va' sköldi' Schvante, så drog han te mä en tolfskelling. Dä va' hans pris e' gång för alla, sa' han, å dä kan en då inte säja ä' hutfullt när en tänker på, att han snodde ut två stycken alldeles gratis.

Gödde i Göljaryd.

Tre käringar i en backe.

Dä satt tre käringar i en backe,
å di va vinne å di va skacke,
di peckte finger, di sträckte nacke
å smala geck satt på alla tre:
"Å kors i jemini, kors i jemini, kors i je!"

"Å se på hommen, å se på henne,
han hisser opp'a på lagårsränne,
å kors i je, tocke stort illänne,

han klappar henne, o je, nå se,
å kors i jemini, kors i je!"

"Dä här ska ut öfver hele sockna,
att ho ha gitt sä å han ha lock'na,
å guschelof, att vi int ä tockna,
nu kösst'en henne, o je, nå se,
å kors i jemini, kors i jemini, kors i je!"

"Jo, di ä söte, jo, di ä ömme,
om tocka fal skull int vi kunn drömme."
— "I ä för gamle, I ä för grömme,"
mä ett ur skogen dä vrola te.

"Å kors i jemini, kors i jemini, kors i je!"

Gustaf Fröding.

E fin vise.

Det var en unger bonddräng, han gick sig en gång
till kyrkan en morgon, han sjöng sig en gång
så gladelig, så gladelig,
det var så vackert väder,
han hade nya kläder,
han sjöng sig sin visa: "hon väntar på mig,
min jänta, hon väntar på mig!"

Där gick sig en jänta, hon såg sig omkring,
hon såg åt alla väder, hon såg på alla ting
så gladelig, så gladelig,
men mäst på bonddrängen
— vid Olsbackasvängen,
den jäntan, den gossen, de råkade sig,
de te go, de stannade sig.

“Min jänta, min jänta, hvi stannar du dig,
vi vilja gå tillsammans på lifvets långa stig
så gladelig, så gladelig,
och här har du ringen
och mjölet i bingen
och kakorna i taket de samla väl sig,
de samla, de samla väl sig.”

Och jäntan hon lade sin hand uti hans,
de gingo framåt vägen, de gingo som till dans
så gladelig, så gladelig,
— “min kära, min fina,
må solskenet skina,
må solskenet skina på mig och på dig,
må solskenet skina på dig!

Gustaf Fröding.

Den ärliga och lydige betjänten.

Det var en gång en herrkär, som aldrig kunde låta bli å slå på stort. Och fast det hade gått alldeles ut se' för honom, så satt kaxen i honom i alla fulla fall. Fast han knappast hade en smula i huset, så geck han ändå å skröt öfver, att han aldrig hade mindre än tre rätter mat på bordet. Och det kan ja' då hålla med honom om, för när ja' var där härom sistens, så hade han då fat och sked och vassvälling, det såg jag då, men någonting annat såg jag inte te.

Och, denderinge harren, han bara geck der å ackade se å ojade se, för att han aldrig kunde få en riktigt ärlig och lydige betjänt. Men så feck han en gång en, som var både ärlig och lydige, som I ska' få höra.

Jo, si det var på det viset, att det kom främmande till harrakärn, å då sa han te betjänten:

— Ta' hit en salvet!

— Det fins här ingen, sa' betjänten, för han var så gönoma ärli'er så.

Då tog harren betjänten med sej ut i farsta' och så sa' han till honom:

— Din dumbom der, du kunde lä begripa, att du s'ulle sagt, att han ligger i tvätten.

— Jaså; ja, nästa gång s'a ja' säja så, sa' betjänten.

Om en stunn så sa'e harren:

— Sätt fram osten!

— Osten? Han ligger i tvätten, sa'e betjänten, för han va' så gönoma lydi'er så.

— Din förhärdade stolle, kan du inte begripa, att du s'ulle ha sagt, att den har rättorna ätit opp.

— Jovisst jo. Ja, det s'a ja' allt komma ihåg till härnäst.

Så rätt hvad det var, så ropade harren te betjänten:

— Hit med en potell vin!

— Den har rättorna ätit opp, sa' betjänten, för han var så gönoma ärli'er och lydi'er så.

Men nu ble' harren så illa befängder, så han fick ut sin betjänt för tredje gången, och der gaf han honom en torfware, så han höll på å stå på hufve', och så sa' han:

— Ä' du så illa dummer, din förjordade drummel, så att du inte kan begripa, att du s'ulle ha sagt så här: den korkade ja' så den sprack, din drummel!

— Jaså, orschäkta, det s'a ja' nog komma ihåg till härnäst, sa' betjänten.

Och nog hade harren god lust allti' te å befalla fram mer, som inte fans der i huset, men han var så illa rädder, för att hans betjänt, som vas så gönoma ärli'er och lydi'er, s'ulle förjumpa se igen, så han sa' te honom:

— Säj till min hushållerska, att hon kommer in, sa' han.

— Den korkade ja', så den sprack, din drummel, sa' betjänten, för han var så gönoma ärli'er så, å lydi'er ville han va' me, kan veta.

Men efter den da'n, så ha' harrakärn bedt vår harre bevara se för betjänter, som var så gönoma ärliga och lydiga. *Gödde i Göljaryd.*

Han som höll kongen mä potater.

Söm I kanske hört talas om så va' kongen nere å hälsade på landshöfdingens häromsistens. Och då råkte ja' liksom te å bli bekanter med Kongliga Majestet ve det derninga tillfället.

Si ja' ä' för resten så hemmavan hos landshöfdingens, så när ja' kommer dit, så ä' ja' ackurat söm ja' vore hemma der, och det är därför s'a ja' sä' er, att ja' änna se'n han köm hit ner, har hållet hönöm mä ätepotater.

Ja' träffade lä inte kongen själfver, när han va' därnere, för ja' va förstås inte i sta'n då, men landshöfdingens betjänt har talt om hvart evi'a ord för me: han har lä bäst re'a på'et, för han satt ju ve samma bord.

Jo, söm sagdt, kongen va' der, å då frågte lands-

höfdingen, ess han inte kunde få bju' på lite' medda. Jo tack, sa' kongen. Och just söm de va' i färe mä å s'ulle läsa te maten, så feck kongen se potatetatet. Och han slo' landshöfdingen på axla å sa'e:

— Hör du, hva kattsingen har du fått de härninge potaterna ifrå?

— Joo, schvara' den anre, dom har ja' köpt utå fjärdingsmans Olle i Hultet. Han har hållit me mä potater, alltse'n ja' köm hit. De kallar honom fjärdingsmans Olle, för far hans va' fjärdingsman, annars heter han Olle Olsson.

— Olle Olsson i Hultet, sa' kongen då, lät me si, det måtte va' samme kär, söm har ett mål ligga'ne öppe hos me. Kära hjärtans, hönom känner ja' möe väl. All'ri kunne ja' tro, när ja' öjna igönom hans doklamente, att han hade så go'a potater.

Men tänk er tocken kär i alla fall te å ha gött minne! Bara han feck höra mett namn, så köm han ihøj mett mål. Si ja' ble stämder för ett par år sen utå Jonte i Ferberg för en affärd — ja, det angår er för resten inte, hva det va' för en affärd. Men ja' förlorte ve bå' häradsrätten och i höfrätten. Så geck ja' te kongs, å ja' tänkte söm så: då s'a lä fennas nöen smula reson hos hönom te minstingens, när de anre abbekaternä inte förstår se på hva' lag å rätt ä. Men all'ri kunne ja' lä tro, att ja' s'ulle få så möe mä kongen å göra.

Jo, söm sagdt va', kongen han slo' se ner ve potatetatet å satte i se hvar eveli e, å han to' inte så möe söm en brödbit te, han bara strök lite smör på dom.

— Vet du, sa'e han så te landshöfdingen, om ja'

bjö'e mett röaste gull, så ä' inte ja, go' te å få e' skäppa tockna potater i Stöckholm, sa'e han.

— Ja, så tar fjärdingsmans Olle tre daler mer på tunna än aent fölk, sa' landshöfdingen.

— Ja, de ä' ta me katten värt mä, tötte kongen. Och hälsa nu fjärdingsmans Olle frå' me, sa' han sen, att han så fort se göra låter tar å skeckar öpp en två'l tre tönner te me te Stöckholm, sa' han. Dom s'a ja' ha te venterpotater te me å dröttninga, sa' han. De anre får äta utå dom vi har nu, men du kan sä hönom, att när de har trutet, så kan han få leverantera ätepotater te öss allihop, om han inte blir för dyr på varan förstås. Och hälsa'n å säg förresten, att ja' skrifver hvarken på eller skeckar tebaka hans doklamente, förrän ja' fått potaterna ifrå hönom.

Det va' lä klart som korfvaspa, att ja' inte lät sä me det dera två gånger inte. Så ja' hade käringa mi' te ä sy sex stöcken sping-spångane nya pösar — det s'ulle gå e' halftunna i hvar — och ja' öste i tre tunner å la'e ändå en bra dask öfver i hvar pöse — det gör la allti' gödt i nöa rynka, tänkte ja, — å öfverst i de ena pösen la'e ja, in nöanna ra'er skreftali't å i dom sa'e ja' Kongli Majestät, att det vesst inte bråskade mä betalninga, eftersöm vi ändå hade anra affärder oss emellan. Men si pösarne de ä', som Kongli Majestät sir, nya, å mor ä' sä rädder, att de s'a bli ihopblannade mä hans egna, så det är bäst, att han tar å skickar hem dom mä detsamma, skref ja'.

Det har lä gått ett bete, sen ja' skecka' i väg potatera, men han har lä möe å tänka på, förstås. I alla fall s'a han lä inte kunna låta bli å tänka på mett mål

hvarevi'e gång, han får ögena på potatetatet, så nog
kömmer han att klarera papperna åt me allti'. Och då
sa' Jonte i Ferberg å hans abbekater få si, hva' det vell
sä' å processa mä en, söm håller Konglig Majestät mä
ätepotater. *Gödde i Göljaryd.*

Melangtåras intåg i Kallsta:

I.

Melangtåra får se Kallsta.

Se Kallsta, se Kallsta, se Kallsta sta!

Guda!

Hurra!

Se sola, se sola i Kallsta store sta!

Se högt skiner Kallstases domkörtetorn
i topp!

Spel opp

ett klangsens guda! mä trompeter å horn!

Se älfva, se broa, se bispens gål,
hur skön

står grön

den stolta staden Kallstases potatis och kål!

Se fanornas svaj uti solas ljus,

hurra

för bra

å go å fin trakterning uti Kallstas fine hus!

Så fram I tappre gössar, uti lonk, lonk, lonk,

gå på,

I blå,

i takt ätter donk, ätter donk, ätter donk, donk, donk.

II.

Befäle.

Befäle, befäle för tam-tam-tam,
befäle mä makt drager fram.

Herr öfversten kumderer,

majorn han exerserar

sin stolta bataljon i den stolta staden in,

kafftinen han ä barsker,

lyttnanten han ä karsker,

han sträcker så stolt på den stolta ryggen sin.

Å fanjonkerbaken, för bom-bom-bom,

sig breder så granner å grom,

säschanten gör sig raker,

han kan allt sine saker,

det vet herr säschanten allt af,

korpralen gör sej bister

han bär i sin tornister

en generalfältmarskalkstaf.

III.

VI.

Så följa vi kafftinera å lyttnantera,

vi dra

i ra

att Värmland bevara,

för hej tranterara,

med hvasså bajonetter, för tjong hej trantera!

Ve hörna dä lyser tå jäntekjolera,
vi ser
på Er,
I fina kjoler alla,
I fina kjoler alla,
mä tacksamhet för vackerlek, för hej, tjoh-lera!

Dä drar oss, dä drar oss i skosulera
te gå
å få
en köss bak mä knuta
på truta, på truta,
för ptuttu, för ptuttu, för ptutulera!

Ve husa står civilera, di trinnskallera,
på lur
mä sur
å le å better galla,
för domses fästmör alla,
för domses fästmör alla
gir kärleken åt kongliga armén, trallera!

Se dombom ve dombom står dombommera,
jojo,
må tro
dä känns i en dombom
tå bombom på bombom
på bombom, på bombom, på dombommera.
Gustaf Fröding.

Nils Annerssas vise.

Ja' fråger fan ätter Harrgåls-Ola,
ja' får föll kläcke så väl som han;
å inte bocker ja' mej te jola,
fast ja' ä fatti å han ä grann.

Han går mä råck åttå fine kläe,
å grove vammle har bare ja';
han äter söggel, ja' äter skræe,
men ja' vill int vare han ända.

Föll har han halsduk mä granne bräscher,
men den ä snodd kring en brännvinnstratt;
föll här han stövvler mä pomp-kaloscher,
men tong ä foten å bene matt.

Å när vi kommer i majstangs-dansen,
då får en se hvem som licker ä:
Ja' spanner högt te den tredje kransen,
han får int läggeu opp övver knä.

Å bjur vi opp e å samme jänte,
så vet'l tusan holls dä bär te,
men grannlotts-Ola han får allt vänte
tess fatti-Nisch tatt en sving äll tre.

Vesst frier han nu te Harrgåls-Bolla,
den vänste jänta på fämtan mil;
men inte raker ho bål i stolla
å tar en täcken en brännvinn-sil.

Ja, höger nåck hölls ho nagga ot mej
i Rannsätts-körka en gang i fjol;
ja' ble så skrov-gla, att — Gu förlot mej —
hva pastårn sa hörd' ja' allri ol.

Ja' minns nåck ågg hölls ho bliga på mej
i sistras, når ja' va te Patron;
ja' tänkt', di yja skull' reckett flå mej,
å hjärte donk' som a slag' på lo'n.

Å föll ja' hoger hva ho sa te mej
i går, när Ola låg full i staal:
"Å tror du, Nisch, att *den där* blir ve mej,
så å du vesst litte trinn i skaal."

Då kom Patron, å han sa så hära:
"Min kära Nils, å du ut å går?
Då vraket Olof kan jag ej bära,
du blir min statdräng till nästa år."

Häj dunnskridon, då va mjolk i kolla!
Kom nu å skäll mej te intnö ha!
Te åre geffter ja' mej mä Bolla
å köper klåcke i Filpesta.

F. A. Dahlgren.

Hallidajen.

D'å fäll int varst rolitt te var doktare, men int å dä
fäll häller så hemtrefli te ha en rasen doktare in i
stoga, som svär å skrämmer vete tå gamle människor.
Men dä kan di fäll int hjälp. Di å fäll tocken.

Mang doktare ha ja sett å all så hä di vor tocken
där "bit-å" å "dra-i-väg", når en kommer in å ställer
så te berätt å lägg ut för dom, hvalls sjuka ha kom opp

å hvalls dä käns. Dä endä, di har te säj ä: "räck ut tonga" äll "klä äddä".

Men den aller varste doktare te var rasen, dä va en di kall Hallidajen ve Björkstafors. Hallidajen han va int folklik.

Här hans dä stog rätt opp på'n som borst, tät't å grått va dä som en stobbäck, ygbryna di stack rätt ut å yga va som en kvekell bak bål mä en boske. Stor tjock muntaser hadd'en å stort tjockt pulsångskägg ve öra, å alltihop va dä grått på'n, klära va grå å hatten va grå å skinne i syna va grått, dä mä. Jaggu kunn en mäst bli grå sjol, när Hallidajen kom in.

Men dä, som va aller varst på dokter Hallidaj, dä va käften. Fint rakat å slät va unnerläpen å haka på'n, men mun va som en knif i en hackelsemaskin. "Knips" sa dä hvar gang Hallidajen sa no å dä va änn som en blidd åkleppt ätter halsen.

All människor va di rädd för'n. Te å mä kvennfolka helt sä unna för'n, fast att Hallidajen va ugeft. Han knep fäll å dom, när di kom å gjord sä söt för'n.

Sjol geck ja allt hälst unna för Hallidajen, jä åg, å hadd ja ondt i magen, så geck ja allt häller te gamle Kvast-Kersti i Kastrulltorpe.

Men så va dä en gang att mor mi blidd så ill illänni tå rosa satt ja va pocka å gå opp te Hallidajen, fast att dä stog hardt ot. Dä va mang kraker, som satt uttafö'r å vänt på te bli insläfft å blek va di, för di vesst-int hvalls dä skull gå mä dom därinn när doktarn.

Rässom dö va geck dora opp å en fatti stacker kom ut.

"Nästaman," röt dä te därinnafrå, satt de skvatt te i hel väntsal uttafö'r.

När de ble min tur å ja skull in, så jämt rakt slant dä ur mä, dä ja skull säj, dä va rent väck för mä.

"Jag skull be få fråga doktarn" — nä, dä va int di rätt ola — "om atte ja nu ba doktarn gå mä" — nä, dä störtna å för mä den gangen åg — "doktarn kan fäll int var så innli golidt beskeleli". —

"Hva vill du," skrek Hallidajen å klefft te mä mä munknifven å stack te mä mä yga.

"Mor mi har rosa i syna," rann dä opp ur mä mä ett tag.

"Jaså, hvar bor hõ," sa Hallidajen.

Den gangen töckt ja att dä va litt glaer i yga på'n å däfför tog ja mo te mä å bynt beskref vägen för'n.

"Håja, d'ä tämlit langt — mäse, om en räcktner iffrå den stor lönnva ve bruke, så kan dä fäll var — mäse — e halfmil å en åttendel äll så, men ifall att'en räcktner frå säga, så —"

"Hva hetter ställe, där kärnga bor," röt Hallidajen te.

"Hulte i Västre Klaknäs, spelt dä opp i mä mä en enda gang, för när en ä rädd, ä dä änn som att dä taler ur en, hocke en vell äll int.

"Hämt mä klocka fem i afton mä karjol," sa Hallidajen.

Men dä va just int meniga att vi skull ha Hallidajen ända hem å ja hadd tänkt att'en bar skull orner saker te'a, satt ja stog fäll kvar å febbla å klädd mä i nacken. Dä peckt'en bar på dora å såg på mä å jaggu

va dä som e usynli hann hadd tag å vändt mä å hatt ut mä.

“Nästaman,” röt Hallidajen te.

Int för att ja hadd non karjol å dä kan en fäll int begär häller tå en fatti stater, men ättersom att ja hörd unner bruke, så feck ja allt bå häst å åkdon tå stalldrängen opp ve harrgårn.

Mällerti ble dä fäll litt öfver fem, när ja helt mä karjol utaför doktarns — en åtte ti minuter, dä va fäll int så falitt.

Dokter Hallidaj stog allt länge i dora han å hadd klocka i näfven.

“Klocka fem, sa ja,” sa’n och dämmä steg’n opp i karjol.

“Ta hit,” sa’n sänna å tog fatt tömman å sänna vren dä i väg, ska ja säj er, för Hallidajen va int den, som sparte på en kamp.

Int ett enda ol sa’n på hel vägen uttom att’en sa: “ligger ho?” — en gang.

“Ja, dä gär ho, å blårö ä ho i syna tå utslag,” sa ja.

Nu va dä mälletri så att gamle Kvast-Kersti i Kastrulltorpe hadd blidd tekallat te mor mi, mennes ja va ätter doktarn å ho stog just å smörd olj mä pepper i syna på mor mi, när ja å hallidajen kom in.

Mor mi oja å illsvidd sä, för dä sve fäll, när dä kom pepper i yge på’n.

“Dra åt hellvette, förbannade spåkäring,” sa Hallidajen å Kvast-Kersti sack ihopp som en tomsäck.

“Ta hit vatten,” sa’n sänna å ja feck opp e skop

mä vatten ur vassån te’n. Sänna tvätt’en sjol peppern å olja ur yga på mor mi å bynt fråg ut’a om sjuken.

“Ja vi ska se te, vi ska se te,” sa’n å ble ännosom litt blier, när’en såg så bekömra mor mi va. “Har I no papper,” frågt’en å såg sä omkring på all dåliheta i stöga vänn. Ja, ja feck fäll fram baken tå ett gammelt bref iffrå bror min i Amerika, för dä va ing ann papper testärs.

Ja, Hallidajen satt sä te rit ihop sett resäft, men på bole låg dä allt en gammel gröt, som Kersti hadd lag te te omslag ot mor mi, å doktarn feck armen i’t. Mä ett for’n opp å ga Kersti ett nytt illblängen, men så satt’en sä igän å feck unna gröten, satt’en kunn skrif. Sänna tog’en opp en tvåreksdaler å la på bole.

“Se här,” sa’n, “dä här ä te medicin, ajö.” Å dämmä lag’en sä te å gå å vell rackt int hör på all mor mis tackningar. “Äh prat, äh prat,” sa’n.

Dähär va fäll bar snällt tå Hallidajen å alltihop hadd fäll fått slute väl, om int dä här ävie kråke Kersti hadd töckt att nu skull ho trä fram å gär sett te, som tocka kärnger brukar.

“Se, ja ska nog hjälp te, för litt betalning,” sa’o — “se, ja ska nock få stöner å titt hit rässon dä ä, för litt pänga,” töckt’o, — “se ja ska nock se te’a iblann för litt pänga,” geck ho på.

“Häll mun, käring — om du stecker dej hit mä din peppar, så ska ja smörj dej mä peppar ja, ska du få se,” sa Hallidajen å slog dora igän, satt dä sang i stoga å mor mi helt på te gi opp aen.

Sänna steg’en opp i karjol å ja bakanpå ätter’n å sen vren de iväg som en ellrakat.

Nä, ja töckt int ill om Hallidajen å dä va inga
sönn om Kvast-Kersti, för ho förtjänt int bätter, å
nock va de bra tå'n att'en gjord mor mi så halftämli
bra tå rosa, men dä hang på ett hår att'en hadd
skrämt ihjäl'a, å dä va fäll int så bra för'a kanski.

Gustaf Fröding.

Alunda visan.

Gossen min bor i Alunda by

Alo — Alunda, Alundalej!

Ögon har han blå som himlens klara sky,

Alunda — lunda Alo.

Går med sin lia lätt som en vind,

Alo — Alunda, Alundalej!

Litet bränd af sol'n, men frisk och röd om kind

Alunda — lunda Alo.

Går han i dansen — sedig och blyg,

Alo — Alunda, Alundalej!

Ser han på en flicka, sker det just i smyg,

Alunda — lunda Alo.

Pingstdag om kvällen kom han till mig,

Alo — Alunda, Alundalej!

Åicka lilla hör, hvad jag vill säga dig,

Alunda — lunda Alo.

“Flicka, min flicka, älskar du mig?

Åh nej — Alunda, Alundalej!”

“Du får nog en annan, tag din korg och tig,

Alunda — lunda Alo.

Kom så till mig om midsommarkväll,

Alo — Alunda, Alundalej!

Gick med mig i dansen lättelig och snäll,

Alunda — lunda Alo.

Flickor, bara tyst, men tillstå jag vill,

Alo — Alunda, Alundalej!

Hur det var, en kyss den krångla' han sig till,

Alunda — lunda Alo.

“Flicka, han sade, skall jag dö af sorg?

Åh nej — Alunda, Alundalej!”

“Här har du min hand, jag tar igen min korg,”

Alunda — lunda Alo.

(ur Jödde i Göljaryds samlade visor).

Martensresa.

Lars Jönssa han ok te marten i fjol,

han ok mä den brune marra,

å näsa va rö å glysse' som a sol,

å bena di slang i kjarra.

Så kom han te Spange klåcka va tre

där bett' han den brune marra

å tog sej en sup å två där brevé,

å strackla så opp i kjarra.

Så kom han te Ve Vëshäre fram,

lot pusste den brune marra

å tog ur pottääl en annteli drammm,

så hovve dä slang i kjarra.

Så kom han te Rossbärg klocka va fämm,
där stanna den brune marra,
å Lars tog en hejsjudundrande klämm, —
då slang hele khärn i kjarra.

Så kom han te Krestenhamm kläcka ätt',
sa pto ot den brune marra
å skull' te igen å ta litte vått,
men slang ännu störret ur kjarra.

I rännsten han låg å sov möcke bra,
brevé stog den brune marra ;
han sov i en stöt te ljusande da,
ga tusan bå marr å kjarra.

Men når som han vackna langt fram på da'n,
då sa'n te den brune marra:
"Nu ä ja' så trott ve marten å sta'n,
nu far vi allt hem mä kjarra."

Så ok han frå marten, slaski som gor,
han ok mä den brune marra.
å näsa va blå å länger än for,
å skrotten han slang i kjarra.

F. A. Dahlgren.

Hustru'a'mi.

Ja' feck me e' hustru, å ho' hette Sara,
Plottan, plottan, fallirallirara.
E' illbatti' käring dä mände dä vara,
Plottan, plottan, fallirallirrej.

Så skar ja, me en karbas, å dä va' på månda'n,
Så la' ja'n i blöt, å dä va' på tisdä'n.

Så börja' ja' å begagna'n, å dä va' på onsdä'n,
Så do' dä eländi'a kräket på torsdä'n.

Å klockarn, den ga' ja' en korf å e' kringla,
För dä att han s'ulle bå' sjonga å ringa.

Å prästen, den ga' ja' e' ko å e' kviga,
För dä att han s'ulle begrafva å — tiga.

Å bra gjorde Blacken, han, som dro'na,
Plottan, plottan, fallirallirara.
Men bätter dä gjor'e lä den, som to'na,
Plottan, plottan, fallirallirrej.

Gödde i Göijaryd.

I Värmland.

I Värmland där ä' dä' så gutt, gutt, gutt,
Å allt kan en få sig en plutt, plutt, plutt,
Å inget annat lann.
En oppvisa kan,
Där en har dä' så ljufligt och gutt, gutt, gutt.

Å si bönnen dä' ha de så rika som fä.
Å pengar de få för potater å sä'.
Å kalvvar å kor,
Å ankor och sor,
Å dä' gur i pluntan så gutt, gutt, gutt.

Å prästen han ä' då så stinner si så,
Å länsman så tjock, så han inte kan gå,
Å klockarefar
Å alltid så gla'r,
Å sjonger, så dä' gör så gutt, gutt, gutt.

Kalasa dä' kan de som herrskapsfölk,
Å äta så käften ä' fuller å mjölk.
Å pankakamos,
Å lutfisk å sås,
Å dä' gör i magen så gutt, gutt, gutt.

Å super dä' gör de hvarendaste da',
Bå' gubben å gumman kan snapsarna ta',
Å blir en då full,
Så bär dä' omkull,
Å dä' gör i hjärtat så gutt, gutt, gutt.

Å flickor dä' ha de så rö'a som bär
Med kili'a armar å smånätta fär,
Å söta som sylt,
En tar dom om truten,
Å dä' gör i hjärtat så gutt, gutt, gutt.

Men pussa dom dä' går då aliri där an,
För då spotta å sparka de värre än skam,
För Petters Lars Pär
Fick nog kännas vä'r,
Men tyckte ändå det va' gutt, gutt, gutt.

För si Lotta hon spottade midt i hans trut,
Å ba'an att veta en syndi'er hut.
Men hur dä allt gick,
Så Lotta han fick;
Då tyckte allt Pär, dä' va'gutt, gutt, gutt.
(Ur *Gödde i Göljaryds* samlade visor.)

Bolaggsvinsta.

Te rep ihopp så mö en kan öt sä sjöl å barna, å ställ dä klokerst en kan för framtia, dä gär fäll horiveli männisch, som har no vet i skael. Ja, dä går te å mä somma tå djura, som itno vet har.

Men d'ä somma, som ä kloker än di are å te dom hör somma tå brukskäran. Te äxämpel när ja va stater unner Björkstafors, så hadd vi en förvalter, som va så övverhövvlianste klok, satt vi bruksfolk ble jämt skammom för'n.

Nu vet en hvalls dä ä, när dä ska bli tocka där bolaggsvinst. Dä går te på dä vis, att en tar så mö arbett ur arbeterskrottan, som står te, å gir så litta lön, som kan dras ihopp. Dä som da blir övver åttå dä di vell gi för di sakan, arbetran ha gjort, när di drar den minst möjli löna iffrå, å dä förvaltern å kontorshärran ska ha å unnerhollinga tå bruke å ann tock där, dä ä bolaggsvinsta.

Men nu va dä tocken ve Björkstafors, att där ågd bruke om mäst hel sockna å allt folk, som va, så va di född å oppfödd på brukes mark. Nu tänkt bruksförvaltern som så — “om atte ja slor tå tjufem ör på löna, så blir dä litt mer pänga, å ifall atte sågran å smean mocker, så sier ja bar, att di kan få flött sin väg, om

att di int kan li sä i stoga di har tå bruke — å senna får vi se, hvalls di gär”, ment'en.

Ja, di oppstinner sä fäll e ti, men hvalls dä nu va, så feck di allt gi mässä, för di töckt dä va för ledt te gå iffrå stoga å di tänkt fäll att di skull dra sä fram i all fall. När en da la tehoppers ejufem ör på hor kär å hort dagsverk för ett år, så ble dä e litta bra bolaggsvinst, dä åg.

Men förvaltern va allt kloker än så. Han satt opp e handelsbo, för han sa att vi fölk skull ha't litt bekvämer, satt vi int behöfd gå så lang väg, när vi skull köp mjöl å kaffi. Han skull bar dra å på löna, sa'n, för hor gang vi köfft no. Å så gjord'en ett kuntrakt mä oss, att vi int skull ha handel på no ann ställ — den, som dä hadd, skull bli oppsagd, sa'n.

På dä vis feck'en mä en gang mäst hel sockna te köp allt di behöfd i bolaggsboa. Dä ble e ny bolaggsvinst.

Men förvaltern va int nöjd ända han. Han satt opp prisa mä ett ör mer per skålpunn än di hadd hällers i handelsboan, å på dä vis feck statran å sågran betal mer för sett husbehof mä minner lön än ann folk. Dä ble också bolaggsvinst.

Ja förvaltern hadd fäll allt mang fler sätt te gär bolaggsvinst; å sågran bynnt allt å flött iffrå bruke å far te Amerika. Å när dä le på, så gjord allt bolagge kollbott, fastän att en skull töck, att mä ett tock rejment å tocka go bolaggsvinst skull dä allt gå bra. Mälerti va int just förvaltern no fatti, när'n flött iffrå Björkstafors, men han hadd fäll funn på nöa ny metod öt sä — för te gär ny metoder dä va just förvalterns sak

dä, å en övverhövvlianste klok kär va'n, dä va int en
ve Björkstafors, som vell nek för dä, fast att di int
hadd just non fördel tå't.

Gustaf Fröding.

Fästmansköpe.

Å Kajsa på Bärg hadd' en fästman hett' Pälle,
filo filibo filibombombom . . .

Men Lena på Ussru vill' ha'en i ställe.
Filo filibo filibom.

Ja' lover, sa Lena, att om du vill släpp'en,
filo filibo filibombombom . . .

Så gir ja' dej no som ska fall' dej på läppen.
Filo filibo filibom.

Må göre, sa Kajsa, ja' ska allt fundere;
filo filibo filibombombom . . .

Om tie reksdaler vi kan ackedere.
Filo filibo filibom.

Å Jess da, sa Lena, ä männischa gala?
filo filibo filibombombom . . .

Så dyr va foll allri en fästman i vala.
Filo filibo filibom.

Ja' vet int, sa Kajsa, jusst prise per stöcke,
filo filibo filibombombom . . .

Men hållta foll allri kan kan vare för möcke
Filo filibo filibom.

Pytt vackert, sa Lena, han ska int var' skraler
filo filibo filibombombom . . .

Den khärn, som betales mä fämm reksdaler.
Filo filibo filibom.

Dä va e maduse, sa Kajsa, te prute!
filo filibo filibombombom . . .

Du vill foll int gi en reksdaler te slute?
Filo filibo filibom.

D'ä ondt ätter pänninger, Lena te gnälle,
filo filibo filibombombom . . .

Ja' gir dej mett nättelduksförklä för Pälle.
Filo filibo filibom.

Får gå da, sa Kajsa, dä lönn int te strete,
filo filibo filibombombom . . .

Fast nåck vet ja' dä, att dett förklä ä slete.
Filo filibo filibom.

Men Kajsa mä kläe geck hemmåt å flinte:
filo filibo filibombombom . . .

"Den fästman skull' männischa gärn' fått för inte.
Filo filibo filibom.

"Å om dä int ällers hadd' blett noa rå mä'n,
filo filibo filibombombom . . .

Skull' ja' gitt ett förklä te å bli å mä'n."
Filo filibo filibom.

F. A. Dahlgren.

Saras funderinger.

D'ä konnstitt lell mä dänne Svänn där nol:
här ser ja' hommen gå å vanke,
men allri sija han te mej ett ol,
han bare glutter gömnen planke.

Hva kan han ha för ärne jämt hit sör?
Dä unnrer ja', så ska'el kan sprecke.
Int har han noe arbett hä- te gör',
te minsten int sju dar hör vecke.

Å inga jänte häller mer än ja'
dä bor här bål ot dänne lea;
om här förbi han te a tös går sta,
så går han allt en krokväg te'a.

Besönlitt ä dä att han ska sä där
glömm' på mej unnre ygnebryna;
å när i går ja' necka ot'en här,
kors hva han då ble rö i syna!

Tänk, om han skull' ha ärne bar' te mej?
Å ja, dä vor' foll int så rase;
ja' ä int reckettitt uttäck, kan ja' säj',
dä såg ja' nöss i späijelgase.

Men skämms han te å frie, då ä bäst
ja' hjälper hommen frå den plägen.
Må göre! När han kommer hit härnäst,
så ska ja' flyge på'n å fråg'en.

F. A. Dahlgren.

Pär Erssas friing.

Pär Erssa te arbett' va duckti å rösk,
hadd' modi förtjänst på te plöj' å te trösk'.
Di kall' hommen Tjyv-Pär, för ejyver hadd' stöl'
en gang hva han ågd', jämt hvar äveli smol'.

Men Pär ble int skammom; han snok' som en korp
å tjäna igen, så han köfft' sej ett torp.
Där töckt' han ble ledt te gå esam å mork',
tänkt' skaff' sej e kärng bå förmöga å hörk.

I Nersoskna* fanns dä e jänt', feck han hör',
mä den han kunn' reckettitt på kaka få smör:
ho ågd' där e stöge å int va ho pank,
di sa ho hadd' hunnra reksdaler i bank.

Föll va ho int änna så däjli som ful,
men styvraan va vackre, fast syna va gul;
å föll va ho nollitt mer gammel än ong,
men åra vog intno imot hennes pong.

E tåcka kunn' Pär allt vill' ha, om han fäng';
men förrest lell dä va pocka sak te ha dräng,
så att han kunn' ställ' sej mot jänta litt tvär
å skräppe mä dä han va hossbonne-khär.

Han smord' sej mä flot bå om hake å munn,
slog brännvin på klära dä mäst' som han kunn';
sänn geck han på byggda te stäschle sej dräng,
å näggum han häller trängd' om te gå läng'.

Bonngutera skäck' sej som flöger krinm smet,
när stäschlern di såg va i syna så fet,
å känd' holls dä osa ättä'en så fresst:
den hossbon på brännvin å fläsk hadd' int brest.

Pär feck sej en dräng bar' för föa å klär,
sänn tvätt' han bårt flote å slog unjifär
på tröja e fingerbor åderkulang
å stövva åt Nersockna, styv som a stang.

Han klev in te Lisa, å ho sa: gudag!
hvar ä dänne männischa hemme på lag? —
Å jo kors, må vete, ja' ä föll en khär,
som hetter Pär Erssa i Rannsätt, sa Pär.

Må dä da? sa Lisa; då skull' dä kunn' hänn',
att söjlveste Tjyf-Pär ä ute på ränt. —
Å ja kors, dä ä allt så rektitt, sa Pär;
hvalls ä dä mä hälsa å matlusta här?

Jo tacker, sa Lisa, dä knaller föll te;
hva har han för ärne här bål ot vänn le? —
Ja, gronner allt på te få kärnge, sa Pär,
om bar dä kan hamp' sej förutta besvär.

Ja' unnrer, sa Lisa, hva mö' dä kan var',
som nu han har liggness på kestdotten kvar;
men ällers ja' hört att dä sålless ä vol',
utt kesta den ha föll allt tjyvera stöl'.

Å ja kors, sa Pär, dä nåck ä på dä vis';
nu åger ja' bar' ett par kor å en gris
å torp bar, ett enda, Gu nå mej så vesst,
å pänningaan har ja' i skåp, int i kest'.

Å jetta, sa Lisa å slog sej på lår',
dä va föll dä grömmerst' ja' blankt hört i år!
En täckenen khär kunn' allt mange vill ha,
å ja vasch, så gala vor' te å mä ja'.

Så ta mej, sa Pär, å lott bas' i ett kast! —
Näj holl da, sa Lisa, Gu skop inga hast. —
Asch, söl' int mä lorrten, sa Pär, ja' har brådt,
för drängen hölls esam mä torp', sänn ja' gått.

Å saten, han te å mä dräng sej består!
Sa Lisa å slog sej på bägg' sine lår;
då tänker ja' ägg han består sej e pig',
å då blir ja' pocka för Tjyv-Pär te nig'.

Så nig da, sa Pär, ja' ska bock' mej i ställ'
å tack' för go fägne å sije farväll. —
Han loddes var' rasen, han fnös å han snork'
å lag' sej på dorra dä forrterst' han ork'.

Men Lisa kytt' ätter som hadd' ho vor' galn
å gnall: hva i alle di skamm går ot karn?
Ja' mennt intno ann' mä di ola ja' sa,
än om han vill ha mej, så tack ska han ha.

Pär stana ve grinna, men titt' sej int om,
fast Lisa ho smattra kav ännsom e tromm'.
Sesst sa ho: ja' åger föll hunnra i bank,
men tar'en så gärn' som e ko vill ha drank.

Får gå da, sa Pär, skaff' hit kläckårn i flång
te skriv' oss kunntrackt på en tåcken mojäng,
att Lisa i Nersockna tehör i höst
Pär Erssa i Rannsätt mä fast å mä löst.

Å kläckårn kom dit; å kunntrackt' ble galant,
å Pär han ga Lisa en köss te prisant.
Sänn törka han mu'n å sätt bena i gang
å klev hemmot Rannsätt så styv som a stang.

F. A. Dahlgren.

Solsparasolle.

Å Stina å Matts for te Stäckolm allt väll,
där Stina ble jommfru å Matts ble gisäll.
Ho hadde när hommen så möcke åholl,
han ga'a e sak kalles solparasoll.

Då längta ho bare att söndan skull' bli,
så leditt ho fenge frå tjänstas besmi
å kunn' gå i sta'n ot hvart äveli holl
å stasse så fin mä sett solparasoll.

Å sönda på sönda dä ble vesseli,
men allri den da'n noa sol vill' dä bli,
å Stina ho töckt' allt dä va' bål i stoll
te klive i molvär mä solparasoll.

Ho klaga för Matts: "Ja, umöjlitt förstår
hva skamm dä ä vole mä sola i år;
ho går in i molna, dä uttåcke troll,
när ja' ska gå ut mä mett solparasoll.

Men Matts, som va rätt en förständigiger khär,
han sa: "Ja, du skiner så däjli å skär,
att när du går ut, se då tänker ja' föll
jusst *sola* behövvver ha solparasoll.

F. A. Dahlgren.

Meklamänte.

Ja' feck en svår kälék
te Britt ve Monkfors bruk.
Förrst ble ja' skrån å blek
å sänna ble ja' sjuk.

Ja' hadd' en uttäck vark
i hjarte natt å dag;
dä va ännsom en mark
skull' ligg' i bröst' å gnag'.

Ja' geck te Britt å fråg',
om hjolp ja' där kunn' få.
Näj, sa-o, tåcken plåg'
förstår ja' mej int på.

Då geck ja' te Filipsta
på abbetek' å fråg',
om mecklamänt dä va
te få for tåcken plåg'.

Di ga mej i en kopp
e ullje, sur å besk.
Då feck ja' kaste, opp
å sänna ble ja' fresk.

F. A. Dahlgren.

REGISTER.

Å du mä på dä	5
När ja' fridd te Anna Lek	6
När Stina Lisa hade tandvärk	9
Tre käringer i en backe	12
E fin visé	13
Den ärlige och lydige betjanten	14
Han som höll kongen mä potater	17
Melangtåras intåg i Kallsta (tre delar)	20
Nils Annerses vise	23
Hallidajen	25
Alunda-visan	30
Martensresa	31
Hustrua mi	33
I Värmland där ä dä så gutt, gutt, gutt.....	34
Bolagsvinsta	36
Fästmansköpe	38
Saras Funderingar	40
Pär Ersas friling	41
Solparasolle	44
Mecklamänte	45

Di ga mej i en kopp
e ullje, sur å besk.
Då feck ja' kaste, opp
å sänna ble ja' fresk.

F. A. Dahlgren.

REGISTER.

Å du mä på dä	5
När ja' fridd te Anna Lek	6
När Stina Lisa hade tandvärk	9
Tre käringer i en backe	12
E fin visé	13
Den ärlige och lydige betjanten	14
Han som höll kongen mä potater	17
Melangtåras intåg i Kallsta (tre delar)	20
Nils Annerses vise	23
Hallidajen	25
Alunda-visan	30
Martensresa	31
Hustrua mi	33
I Värmland där ä dä så gutt, gutt, gutt.....	34
Bolagsvinsta	36
Fästmansköpe	38
Saras Funderingar	40
Pär Ersas friling	41
Solparasolle	44
Mecklamänte	45